

Publicerad 2013-08-03 17:54 av smultronbergen

till kärlek

Ville ge dig livet
i en krans av doftande vanilj

ville ge dig barnen

förstås den berusande till döds
besjungna kärleken

Av min högsta önskan dog
ett jag ett du ett vi

inga spillror kan bli större
visst älskar jag dig än

du den stora

kärleken

den som låg i spillror redan
då i bön så låg hon flickan
hon vars önskan inte vann
över begär

livets sorg i krans av dofter

i evigheter finns du dig jag
aldrig upphör älska aldrig
klaras

hon tror du alltid vilar i de
varmaste knutna händer

de bundna av empati

du det vackraste existerande

ett utsträckt frågetecken efter
tid där sträcken från dess
bøjning aldrig ebbas ut

Det är vi. Du min sorg min sorgsna
melodi. Du vars ord brännt i
evighet till dig jag alltid återvänt

Som att längta efter livet
sedan dö en liten bit

dö av allt aldrig kunnat ge
dig dö i evighet

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren smultronbergen med Poeter.se id #40881 innehar upphovsrätten